

פרשת אחרי מות-קדושים

גיליון מספר 28

ז' באייר תשפ"ג

עלון שבת לנשות הקהילה

אשת היל

תקציר הפרשה: פרשת אחרי מות היא הפרשה השישית בספר ויקרא ומתארת את עבודת המקדש ביום הכיפורים. לאחר מות בני אהרן, ה' מצווה את משה להזהיר את אהרן לא לבא אל הקודש (מקום ארון הברית) בכל עת אלא ביום הכיפורים. מופיעים עניינים הקשורים לקורבנות. פרשת קדושים מכילה דינים שונים הקשורים לקדושת עם ישראל.

קדושים תהיו כי קדוש אני ה' (ויקרא י"ט, ב'). היינו רואים במילים אלו תוצאה ולא דרישה. סוף הגיונו לסקר הממצאים, שהשקיעו היהודי בחינוכו העצמי, לפי הכללים שפורטו עד כאן. אולם פרשת השבוע מבהירה, כי כל מעשיו של האדם היהודי עד כה, הכוללים זוויות במאכלות אסורות, התרחקות מכל מגע טמא, עבודת הקורבנות והטהרה רק מקרבים אותו אל גבול הקדושה. היא עצמה, כלומר - הקדושה, הנה עימות עם עצמו, עימות, שהוא כמוכן, כולו ברכה.

משום כך דורש המושג 'קדוש' הבררה יסודית. במינוח העממי הרווח, זהו מושג המבטא נטיה מוחלטת מן החיים. הפרשה מחיי העולם הזה, ההימנעות מפעילות חברתית יוצרת. ההסתגפות האישית על כל צורתה הן, לפי גישה זו, אותות לקדושה. אכן, עמי תבל עיסרו בהילת ה'קדוש' את הניו, המתבודד במדבר מרוחק, ואת הפקיד, השקוע במדיניות לסוגיה על אחת מפסגות ההימליה. אולם, לא כך גורסת היהדות, ולא כך מתפרש מונח זה בפרשתנו. הקמת היחסים העדינה והאנושית, שהאדם נקרא בפרשה זו לטוות, יוצרת את אדרת הקדושה. היא, התביעה, להיות אדם במלאו זקיפות קומתו המוסרית.

ובחוקתיים לא תלכו (ויקרא י"ג, ג). התחושה, המלווה אותנו בעת קריאת ספר ויקרא, היא כאילו אנו עומדים במרכז של מיתקן אימונים לאתלטיקה לפי השוק בלב מדבר סיני. מתוך רוחני לעם כולו. זה עתה קיבלו בני ישראל חדרון מפורט. כיצד לנוע על מסלולי הריצה לטווחים קצרים וארוכים של משה הקרבנות (ויקרא פרקים א'-). פעילות זו נועדה לחזק את שרירי אישיותו של כל בן ישראל, לפתח בו רוח אנושית חסונה, ולבנות בקרבנו תודעה מושלמת ויוצרת.

לאחר מכן, צפיון כפיצה המרשימה לנוב אל חברת האיות. שמושיגה ואורחות חייה המתנשאים אל על, גבוה מאיתנו - לאין ערוך. זו חברה, שהעמידה במרכזה את הצרעת ואת הפה הנקי. היא הלשון, שאינה מדברת לשון הרע, הנשמרת מרכילות, משקר, מתכחש ומאינטריגו - כנורמה בסיסית ומחייבת. ואילו בפרשתנו אנו מפנים מבט אל מסלול מרוץ המשולשים, שנמתח שם במדבר עד לתוככי מדינת היעד כנען, היא ארץ ישראל. העם נדרש לעבור מרוץ מכשולים זה, אם ברצונו לזכות ולהגיע אל נחלתו. היה זה אתגר כבד ביותר. המסלול היה משופע במשוכות גבוהות לאין ספור, לא אחד גבוהה מחברתה, והמשימה נראתה בתחילה בלתי אפשרית.

הנה מה שרצו מזה - מאיתנו: **כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחוקתיים לא תלכו** (שם). ההשוואה לעמים השכנים והבלטת הניגוד הקוטבי ביניהם לבין הנדרש, רק מחדדות את קשיי התביעה: "מנין, שלא הייתה אומה באומות, שהתעייבו מעשיהם יותר מן המצרים? תלמוד לומר: כמעשה ארץ מצרים לא תעשו... ומנין למקום, שישוב בו ישראל, שהתעייבו מעשיהם יותר מכולם? תלמוד לומר: אשר ישבתם בה... ומנין למקום, שבאו בו ישראל וכבשו, שהתעייבו יותר מכולם? תלמוד לומר: אשר אני מביא אתכם שמה" (מדרש ספרא ויקרא קל"א).

מדרש זה, מספק מימד של עומק לתמונת המצב. הוא ממחיש את הקושי שבתפקיד, שהוטל על בני ישראל באותה שעה. הלא תרבותה של מצרים, בימי יציאת ישראל מתוכה, הייתה המובילה בין תרבויות עמי קדם. המדע והאמנות, השריה והפולחן, הונות והעבודות פרוחו בה בשווה, וצברו הישגים מרשימים. אלו, השפיעו על אורחות החיים של המרחף התיכון כולו. גם על אלו של עם ישראל. ברור, שהשפעתם על העברים, העבריים, ששהו בה מאתיים ועשר שנים, הייתה מוחצת. היא חדרה, ללא ספק, עמוק לרקמות הנסתרות ביותר של אישיותם, ועיצבה אותם בדמותה ובצלמה. היכולת לעמוד בפני השפעת הרבות השלטת, הינה מובלבלת

אשת היל

אשת השבוע: החק

לימוד והיכרות עם הנשים בתנ"ך

מי היתה? אשת רבי עקיבא ובתו של כלבא שבוע

היכן מופיעה: תלמוד בבלי, תלמוד ירושלמי

סיפור חייה: רחל חייתה בסוף תקופת בית שני. בדורמה של העיר טבריה, סמוך לבית הקברות העירוני, שוכן מבנה קבר אשר לפי חלק מהמסורות מיוחס למקום קבורתה. דמותה של רחל מהווה מודל חיובי לרעייה המקריבה את עצמה ואת עתונותה והבלי העולם הזה, למען המטרה הנעלה של תמיכה בבעל לבנות תורה במסירות נפש. כאבות דרבי נתן (פרק ו') מתואר כיצד רחל גרמה לבעלה להיות גדול בישראל: "בן 40 שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר אמר מי חקק אבן זו, אמרו לו המים שחורי נופלים עליה בכל יום, אמרו לו עקיבא אי אתה קורא אבנים שחקו מים מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו: מה דן פיסל את הקשה דברי תורה ששקש כבוד על אחת כמה וכמה שחוקקו את לבי שהוא כשר ודם, מיד חזר ללמוד תורה. הלך הוא ובתו וישבו אצל מלמדי תינוקות. אמר לו, רבי למדני תורה אחז רבי עקיבא בראש הלוח, ובנו בראש הלוח כתב לו אלף בית ולמדו. היה לומד והולך שלמד כל התורה כולה. הלך וישב לפני רבי אלעזר ולפני ר' יהושע אמר להם רבותי: פתחו לי טעם משנה כיון שאמר לו הלכה אחת היא וישב לו בינו לבין עצמו, אמר, אלף זה למה נכתבה, בית זה למה נכתבה, דבר זה למה נאמר, חזר וישאל והעמידו בדבריהם. אמר לו רבי טרפון עקיבא עליו הכתוב אמר (איוב, כ"ח) 'מִבְּכִי נִקְרְוֹת חֲכָמַי, וְעִמְלֵמָה יֵצֵא אוֹר', דברים המוסתרים מנני אדם הוציאם רבי עקיבא לאורה."

יתנו לך
מתן טיבה

בית המדרש "בית - יוסף"
לעזר רבי יוסף ב"ד יצחק ד"ל ויצחק
בית הכנסת - בית המדרש - אוצר הספרים
כולל ארכיון - סיועו זורה - קרן צדקה וחסד
רחוב קיימא ירושלים 32 גבעתיים זאב

טלפון: 052-8144488

מדרשה בפרשה

פרשת אחרי מות - קדושים

בכל דור שהוא. האמריקניזציה, שכבשה את העולם המערבי כולו, הינה הוכחה חותכת לכך. ואילו מן הקצה השני של המדבר שכנה כנען. אף היא ארץ מפותחת. ארץ, שחוקים לה, מנהיגים ומשפטים ותרבות ומודע וקידמה... וחוסר מוסר משוער, המהול בהפקרות מינית לעילא. עם ישראל שם עתה את פעמיו לעבר ארץ זו. עוד מעט קט יבוא במגע קרוב עם עמיה ותרבותה. קיימת סכנה, כי יתקף בשיכרון חושים למראה עיניו. ייסחף אחר מנהגי הארץ ויבלע בתוכה.

באקלים רוחני זה הציבו הפסוקים, שצוטטו לעיל, אתגר כבד. הם דרשו מן העם להכריז על מלחמת תרבות טוטלית, כשחודש מכון נגד... לב עצמם. הם הבגין מכל בן ישראל, לנקות את אורוות נפשו מן הפסולת של תרבויות המזרח, ששלטו בכל, גם בתודעתם ובליבם.

במבט לאחור הייתה זו משימה קשה. היה עליהם להתחיל לחשוב מחדש ובמושגים שונים בתכלית. להתחיל להרגיש מחדש בצורה הפוכה ממה שהיה מקובל עליהם עד אותו יום. הם חויבו ללמוד לשלוט ולגבור על הפיתוי ולרסנו. היו אלו אימוני נפש מפרכים. מרוץ מכשולים עייף ומייגע על פני מסלול ארוך באורך ארבעים שנה. מסלול, שאמנם הצמיח, בסופו של דבר, אישיות חדשה, מאוזנת יותר וחדורת שמחה. אולם, בניית האלטרנטיבה בלב, המסומפרופה הרוחנית הזאת היא מן המשימות הקשות, שהוצבו אי פעם בפני רוחו של אדם.

השאלה העולה מאליה היא:

האם עומדים אנו על פיפתה של ההסתגרות התרבותית היהודית המפורסמת, זו אשר כה נהוגים לתקוף אותה? האם זהו הגטו הרוחני הראשון, אליו נדחף עם ישראל בתוקף ציו התורה? האם נאסר כל מגע עם עמי מצרים וכנען? כלום הלא היה רע שם? כלום עלינו לדחות כל מה, שיצירה האנושית?

שאלות נוקבות, הזוכות להבהרה במדרש הבא: **"כמעשה ארץ מצרים וכמעשה כנען לא תעשו:** יכול לא יבנו בנינים ולא יעשו נטיעות כמותם? תלמוד לומר: ובחוקתיים לא תלכו - לא אמרתי אלא בחוקים החקוקים להם ולאבותיהם ולאבות אבותיהם. ומה היו עושים? האיש נושא לאיש, והאשה לאשה. האיש נושא אשה ובתה, והאשה ניסת (נישאת) לשניים" (שם בספרא קל"ב).

הנה התחומים שנחטמו. אלו הם גבולות האסור והמותר.

המדרש מציג את כל מה שהיה כנעני ובמצרים. מצד אחד מציג הוא בתמצית את אורח החיים המתירני. מסתבר ממנו, שבארייה של המתירנות בדורנו לא חישו דבר. הקדמונים ידעו גם ידעו, איך 'לחיות'. אולם, נגדה ורק נגדה הכריזה התורה מלחמת חורמה. נגדה ורק נגדה השחיה את המילים החריפות ביותר, המצויות באוצר לשונה הנקי ('תועבה'). משום שמתירנות זו הובילה את עמי קדם לאבדן הרגישות והמסירות. בין הקידמה הטכנולוגית-מדעית לבין קביעת עמדה כלפיהם. התפתחות הטכניקה והמדע הינה ניטרלית, אינה טובה ואינה רעה. המטוס, למשל, יכול לשמש בו זמנית להברחת הרואין ולהצלת חולה אנוש, מוסרם לטוב שבמרכיבים הרפואיים. ועל כן, פתוח העולם כולו בפני העברי, אך הוא טביע עליו את חותם המוסרית הבריאה והחמור, המוסר, שרכש באותן שנות אימונים במדבר. אכן, בנייה לחיים לעולם, הוא ידחה את התערובת הזרה וההשפעה התרבותית הנוגדת. אולם הוא ישתתף יחד עם כל העמים בקידום החומרי

האנושות.

איון זה, הוא שמר עליו כיחידה לאומית נפרדת בפני עצמה. בעוד שמתרבויות המזרח הגדולות, נותרו רק פירמידות וחרסים, עדים אילמים לתפארת' העבר.

[מעובד מתוך ספרו של הרב משה גרינק - 'פרשה ופורה']

ר' עקיבא רועה של כלבא שבוע היה. ראתה אותו בתו שהוא צנוע ומעולה, אמרה לו: אם מתקדשת אני לך, אתה הולך ללמוד בבית המדרש? אמר לה: כן. הלכה והתקדשה לו בצנעה. הגיע הדבר לאוזני אביה, החליט להוציאה מביתו ולהדירה מנכסיו. בחורף היו ישינים במתכן והיה מלקט את התבן משערה. אמר לה: אילו היה בדי היית נותן לך 'ירושלים של זהב'. נודמן אליהם אליהו הנביא בפתח המתכן ונדמה להם כעני, אמר להם: תנו לי מעט תבן כי אשתי ילדה ואין לה במה לשכב. אמר ר' עקיבא לאשתו: ראי עני זה שאפילו תבן אין לו.

אמרה רחל לר' עקיבא: לך ותלמד בבית המדרש. בינתיים הלך ר' עקיבא לבית המדרש וישב שם שתיים עשרה שנה. לטוף שתיים עשרה שנה חזר ר' עקיבא לביתו כשהוא מלווה בשנים עשר אלפי תלמידים. שמע ר' עקיבא זקן אחד שאומר לאשתו: טוב עשה לך אבין... לא רק שאינו זומה לך אלא שגזב אותך כאלמנה חיה. אמרה לו: לו היה שומע בקולי היית רוצה שישב בבית המדרש עוד שתיים עשרה שנים. אמר ר' עקיבא: אם כן יש לי רשות להישאר עוד שתיים עשרה שנה. חזר וישב עוד שתיים עשרה שנים בבית המדרש.

סוף סוף חזר לביתו ועמו עשרים וארבעה אלף תלמידים, שיעדע אשתו ויוצאה לקראתו. אמרו לו השכנות: שאלי מלבושותי בגדי לבשי אותם והתכסי בהם. אמרה להם: שיעדע נפש בתמחו (משלי י"ז) כשהגיעה אצלו, נעלה על פניה והייתה מנשקת רגליו, ראו התלמידים ודחפו אותה. אמר להם: ר' עקיבא, הניחו לה, שלי ושלכם הוא. שמע אביה שהגיע למקום אדם גדול, אמר אלך אליו, אזלי יתיר לי את נדרי. בא אליו כלבא שבוע. אמר לו ר' עקיבא: לו היית יודע שיהיה גדול בתורה האם היית נודר נדר זה? ענה לו האב: אפילו היה יודע פרק אחד, אפילו הלכה אחת. אמר לו: אני הוא. נפל על פניו ושקעו ברגליו ונתן לו מחצית ממנו. (ע"פ כתובות סב ב ונדרים ג א)

ותעש בהפץ כפיה

סיפור לשבת

מניין יבוא עזרי

באחת מערי גרמניה התגורר יהודי בעל משפחה ברוכה, שחיפש עבודה להתפרנס ממנה. לאחר חיפושיו הוצע לו להיות שמש בבית כנסת מקומי. ביום הראשון קיבל את ההנחיות וההוראות מהגבאי הראשי והחל בעבודתו.

ניקה את בית הכנסת, סידר את הספרים, ועשה כל הנדרש ממנו. בשבת כמקובל בקהילות הללו, נמכרו העליות לתורה, ובמוצ"ש ביקש הגבאי מהשמש שירשום את כל המכירות שנמכרו ויביא לו את הרשימה. השיב שמש לגבאי שאין הוא יודע לכתוב כלל. אמר לו הגבאי אם אינך יודע לכתוב אינך ראוי להיות אפילו שמש. שילם לו עבור אותו שבוע עבודה ופיטרו לאלתר.

יצא השמש בפחי נפש לחפש לו פרנסה אחרת, הרים עיניו אל הקב"ה - מניין יבא עזרי. והנה עבר קצין צבאי שראה אותו בדרכו, ואמר לו: יהודי האם תוכל לדאוג לי וללוחמי להשיג לי חמש מאות לחמים ותבוא על שכרך? רץ השמש במייל לבצע הזמנה זו והביא לקצין. ולמחרת ביקשו שוב לעשות כן, כך עוד כמה ימים. לאחר כשבוע הגדיל הקצין את ההזמנה עד שהגיע לכמות גדולה מאוד. חישב לעצמו השמש שכדאי ושווה לפתוח מאפיה בשביל לספק כמות שכזו, וכך עשה עד שהתחיל להעשיר.

לאחר תקופה שלח את אחד מעובדיו לפתוח חשבון בבנק. הגיע השליח עם שני מזוודות מזומנים. מנהל הבנק נפעם מכמות המזומנים והודיע לשליח שהבוס צריך להגיע לבנק בכבודו ובעצמו, משום שהוא צריך לחתום על פתיחת החשבון. הגיע השמש לשעבר לבנק, והתקבל בכבוד רב. לאחר שסידרו את כל הניירת, והגיעו לשלב של החתימות, נתבקש העשיר לחתום. אמר היהודי למנהל הבנק שהוא אינו יודע לחתום. שאל המנהל כיצד יתכן שנהיית כזה בעל מומן מבלי שתדע לכתוב? השיב לו בעל המאפיה: אם הייתי יודע לכתוב ולחתום, הייתי נשאר שמש עד עכשיו...

השקעה שווה...

יהודי בר אוריין נכנס אל ה'חפץ-חיים' וביקש לקנות את כל ספריו, חוץ מהספר 'שמירת הלשון'. תמה ה'חפץ-חיים' למה אין הוא מעוניין בספר זה, והסביר האיש: אני עוסק במסחר ובא בדברים עם אנשים רבים, ואין ביכולתי להיגמל מלשון הרע. לא אפיק אפוא תועלת מהספר הזה.

נענה ה'חפץ-חיים': כשיימתי לכתוב את הספר, התחלתי לפקפק בתועלתו ובמידת היכולת של הציבור לקיים את הכתוב בו. העליתי את ספקותי לפני רבי ישראל מסלנט, והוא הגיב ואמר: אפילו אם לא תצליח אלא למלט אנהא אחת מליבו של יהודי, מתוך צערך על שהוא נכשל בלשון הרע - כדאית כל טרחתך על הספר. אי לכך, קח אפוא את הספר, ואנחתך תהיה תועלתך.

יצאת צדיק

אחד מגדולי האדמו"רים השיב לחסיד שהתמרמר על חייו העלובים כלשונו, הנשחקים יום ולילה בחנותו בלא אפשרות לימוד תורה כראוי וקיום מצוות מלא. במה אבוא לפני האלוקים, שאל בכאב את רבו. במשקלן - ענה לו הרבי קצרות. כמו משקלו של אחד הרגישים הגדולים, משקלו של 'החפץ חיים', הוא רבי ישראל מאיר הכהן, גדול ההלכה בדור שלפני השואה, תושב העיירה הקטנה ראדין בליטא, אשר התפרנס ממתנת קטנה אותה פתח. ואף כי הוא עצמו עסק בתורה ואשתו היא עשמה בחנות, הרי בא יום יום לחנותו לבדוק את כשרות המשקלות והמאזנים.

עז והדר לבושה ותשחק. ליום אחרון

הרב יעקב יוסף, נפטר בתאריך ב' באייר, לפני עשור. ייסד ועמד בראשות ישיבת 'חזון יעקב', הקרויה על שם סבו יעקב עובדיה. כמו כן הוא מונה כרב שכונת גבעת משה ותל ארזה בירושלים, והתגורר בשכונת שמואל הנביא בירושלים. היה חבר בגוף הכשרות 'בד"ץ ישא ברכה'. ודיין בבית הדין של קהילת היראים בראשות הרב שווארץ.

חכם יעקב יוסף היה ממיסדי תנועת ש"ס, ובשנת תשמ"ג (1983) החל לשמש חבר מועצת העיר ירושלים. בשנת תשמ"ד (1984), נבחר כנסת, ושמש כחבר כנסת במשך ארבע שנים.

לאחר שאביו נתמנה כרב הראשי בתל אביב, העביר אליו את הנהגת בתי הכנסת בשכונת הבוכרים בירושלים, ואת מסירת שיעורי התורה שם. הרב יעקב שכלל את מערך השיעורים, וסדרם כשאת מרכזם העמיד בבית הכנסת בורכוב, שם אף הקים את ישיבת חזון יעקב, על שם סבו יעקב עובדיה.

הרב יוסף השאיר אחריו מאות הקלטות של שיעורי תורה. ההקלטות יצאו בדיסקים מסודרים לפי סדר השולחן ערוך. לאחר גילוי מחלתו החל לערוך את סדרת ספריו בהלכה, לה העניק את השם 'בעתה אחישנה' שערכו בנימטריה שווה לערכו של שמו. את ספריו ערך יחד עם בנו הבכור, הרב עובדיה. כשבוע לפני מותו יצא לאור הספר הראשון בסדרה, ונקרא שמו חזון יעקב - בעתה אחישנה על מועדים חלק א', כשאת הספר מעטרת הערות וחידושי בנו בשם 'אמרי עובדיה'.

זכרי! בכל פעולה שאת מכינה לכבוד השבת
תאמרי "לכבוד שבת קודש"

אצלנו
בקהילה

תיבת המייל נועדה לקבל עדכונים על שמחות במשפחה, ימי הולדת או להבדיל על תפילה לבריאות ולעילוי נשמת לזיכוי הרבים

מייל: eshetchail2@gmail.com

*העלון טעון גניזה

העלון מוקדש לברואות תמר בת שושנה בתוך שאר חולי עמו ישראל | לעילוי נשמת הרב אליעזר בן נפתלי הלוי, ברכה בת משה לייב ת.ג.צ.ב.ה.

צופיה הליכות ביתה

הרב אריה חיה אינגר
קליניקה ומכון להכשרת
יעוצים זוגיים
רח' עלמון 2, גבעתיים
0532900200a@gmail.com

הגנות מתנגשות | חלק ב'

בשבוע שעבר סיפרנו על העוצמות של דוד, בסדר ובניקיון והעוצמות של רות, עם יצירתיות וגמישות שחיברו ביניהם, אך עם השנים, העוצמות נעלמו.

שנים חולפות, והברק בעיניים מתמעמע עד שנעלם ואת מקומו תופס מבט של אכזבה, תסכול, חוסר אונים וכאב.

מה קרה? לאן נעלמו העוצמות של דוד? אהבנו והתפעלנו מהן? זה בדיוק המושג שנקרא "הגנות מתנגשות" מה פירוש? ככל שאתגרי החיים מתעצמים כך כל אחד מהם אוחד בהגנה שלו חזק יותר ויותר, וכשההגנות 'צרות זו לזו' אז מתחילה הקטסטרופה.

נסה לתאר סדר יום סטנדרטי:

דוד קם בבוקר לאחר שהקין אמש את רשימת תוכניותיו הקבועה והמאורגנת, הוא התעורר בדיוק ב-7:00 בבוקר ותכנן לשלוח את הילדים מצוידים היטב בסנדוויץ' מזין שהם אוהבים ובתפוח חתוך לרבעים.

רות, לעומתו, מתהפכת במיטה עד 7:40 ואז היא מתעוררת עם הברקות נפלאות, היא חייבת לצלצל לזכרונות בסמינר ולשתף אותה בתוכנית מדהימה שעלתה במוחה, הרכיז לא תהיה זמינה לאחר השעה 8:00 והשיחה חייבת להתקיים כעת. הילדים יאחרו קצת למסגרות, לא נורא, אז שנשלה אותם עם ארוחת אקספרס של לחמניה ושוקו.

דוד מרגיש את העצבנות מטפסת עמוק בתוכו - עכשיו טלפון? הילדים יאחרו! זה קטסטרופה! לחמניה ושוקו - שומו שמיים!

רות רואה את פניו המתכרממת של דוד ותרעומת עולה במוחה, מה קרה? מה פשעתי? ביג-דיל איחור קליל של רבע שעה! אני עובדת קשה ומפרנסת, אז מה אם העבודה שלי דורשת גמישות מבני הבית, עדיף שתהיה לילדים שלי אמה שמסופקת ומרגישה טוב עם עצמה, גם אם זה דורש לעיתים מחיר של שוקו במקום תפוח.

השעה 8:30 בערב. רות מסתובבת במטבח וילדיה סביבה, ידיהם דבוקות בשאריות בצק ופניהם מרוחות בשוקולד. הם מאושרים וגאים ביצירה. המטבח נראה כמו אחרי סופת הוריקן אך רות אינה רואה זאת, היא מאושרת ומלאת סיפוח.

נקישות קלות נשמעות בדלת, דוד נכנס הביתה. לא ארכו יותר מחמש שניות ומצב רוחו נחת במהלומה חדה. הוא הרגיש שהוא משתגע! למה הילדים לא במיטות? מי יסדר את הבלגן הנוראי הזה? הוא כבר מכיר היטב את תשובותיה של אשתו שתסביר בקלילות ש'מה הבעיה, אני אסדר מחר בערב'. איך אני אשרוד את הבלגן המטורף הזה? אינני מסוגל להירדם כשאני יודע שמחר אני מתחיל יום בתוך ג'ונגל. הוא מעיף מבט לערמות הכביסה המתגבהות שלא טופלו בגלל חגיגת העוגיות, האושר של ילדיו כלל לא חדר לתודעתו, הוא רק חישב במרמור גובר את אותן שתיים שהתבזבזו לריק ובמקומן הבית יכל ללבוש צורה...

כך מצטרפים רגעים קטנים וגדולים של אכזבה ותסכול. רות לא מבינה את דוד ומפרשת את צרכיו כצרכים של אדם לא תקין: מרובע, מקובע, ועקשן. דוד רואה את רות כאישה חסרת אחריות, חיצונית, תלותית, ילדותית ולא מבינה עניין...

הפרדוקס הוא שבדיוק אותה תכונה שנראתה לנו עוצמתית וקסומה ובדיוק היא זו שכבשה את ליבו בסערה נהפכת לאויב הגדול שמאיים על שלווה חיינו...

למה?

כי נופל לאדם האסימון שבו הזוג שלו אינו עוצמתי כפי שדמיון, הוא סה"כ בן אנוש חלוש שמנסה להגן על עצמו ואינו מסוגל בשום אופן לוותר על דפוס הפעולה שלו ולהחליפו בדפוס אחר גם כשהדבר פוגע באיכות חייו כי הוא מונע מפחדים ענקיים שמשתלטים עליו.

אכן, עצות, הן דרך קצרה שמתבררת כארוכה ואם בכלל... העבודה הכנונה היא על הקטנת הפחדים. דרך ארוכה שהיא קצרה... אך מתגמלת!